

Prologue

*คุณเคยนึกอยากฆ่าแหละใครออกมาเป็นชิ้น ๆ หรือเปล่า...?
หรือเคยนึกอยากผ่าสมองใครสักคนเพื่อดูกระบวนการความคิด
ของเขาไหม...?*

เคยนึกอยากรู้หรือเปล่าว่าในหัวใจทั้งสี่ห้องนั้นทำงานยังไง...?

ร่างกายของมนุษย์เต็มไปด้วยกลไกอันน่าอัศจรรย์ ทั้งโครงกระดูก เนื้อเยื่อ หรือแม้แต่สารคัดหลั่ง โครงร่างอันเย้ายวนเหล่านั้นราวกับถูกสร้างขึ้นมาเพื่อรอการค้นหา มีหลายอย่างรอให้เราลงมือศึกษามันด้วยตัวเอง แต่สิ่งที่ดึงดูดความกระหายใคร่รู้ของผมยิ่งกว่าอะไรทั้งหมด นั่นคือมนุษย์จะสามารถทนกับความเจ็บปวดได้มากน้อยแค่ไหน และสมองกับหัวใจมีความสัมพันธ์กันอย่างไร

ผมได้แต่เก็บความสงสัยเหล่านั้นเอาไว้ จนกระทั่งวันที่มีโอกาสได้ลงมือจับมีดผ่าตัดเป็นครั้งแรก

น่าแปลกที่ประกายแวววาวของคมมีดยามต้องกับแสงไฟมันกระตุ้นสัญชาตญาณบางอย่างที่ถูกซุกซ่อนไว้ให้กลับมามีชีวิตชีวา...

จะเป็นยังไงนะ...

ถ้าผมกรี๊ดมีดผ่าตัดเล่มนี้ลงบนผิวสวยๆ ของคุณในตอนที่คุณกำลังมีชีวิตอยู่...

คุณจะรู้สึกเจ็บปวด... ได้เท่ากับความรู้สึกปวดที่ผมกำลังรู้สึกในตอนนี้
หรือเปล่า...

หัวใจของคุณทำด้วยอะไรนะ

นอกจากผมแล้วคุณซุกซ่อนใครเอาไว้ในนั้นอีก

เป็นของผมคนเดียวไม่ได้หรือ

ผมจะทำให้คุณเป็นของผมคนเดียวไม่ได้เชียวหรือ

อย่ากลัวไปเลยที่รัก...

ผมกระซิบคำปลอบโยนก่อนจะแตะริมฝีปากลงบนผิวกายเย็นเฉียบ...

หัวใจคล้ายกับถูกเหยียบซ้ำ แว่ตาทวาดผวาของคุณที่จ้องกลับมา
เต็มไปด้วยความรู้สึกเกลียดชัง ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ความรักที่เคยปรากฏอยู่ในนั้น
ถึงเลือนหายไป...

ผมไล่ปลายนิวไปตามแผ่นอกที่สะท้อนขึ้นลงด้วยจังหวะการหายใจ
อย่างซ้ำๆ ร่างกายเย้ายวนของคุณทำให้รู้สึกปั่นป่วนได้เสมอ ส่วนโค้งของ
กระดูกซี่โครงราวกับงานศิลปะชิ้นเอกของศิลปินชื่อดัง แค่คิดว่าผิวเนียน
ละเอียดที่ผมเคยสัมผัส และเส้นผมสีดำสนิทที่ดูราวกับเส้นไหมต้องตกไป
อยู่ในมือของคนอื่นก็แทบขาดใจแล้ว...

ลืมหืมแล้วหรือ... ที่เคยบอกจะเป็นของผมตลอดไป

เป็นคำถามที่ไม่ได้รับคำตอบ แต่ริมฝีปากกลับกัดลิ้นเป็นรอยยิ้มเพราะ
ในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า หัวใจที่ผมปรารถนาจะตกอยู่ในกำมือ...

ลูกกวาดน้อย...

ผมก้มลงกระซิบอีกครั้ง สัมผัสริมฝีปากบางที่สั่นระริกราวกับหวาดกลัว
สุดกำลัง ไส้เรื้อยขึ้นมายังปลายจมูกโด่งรึ้น ก่อนจะประทับจุมพิตลงบน
หน้าผาก... จากนั้นเราจึงสบตากัน

เจ็บนิดเดียว... แล้วคุณกับผมจะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป

หัวใจของคุณจะอยู่ในกำมือผมตลอดไป...

ตลอดไป...

อย่างที่คุ้นเคยสัญญา...!!

Ch.01

Wildest Dreams

เฮือกกก!!!

.
. .
.

คนที่กำลังนอนหลับสะดุ้งตื่น ร่างกายขึ้นเหวี่ยงจากที่นอนด้วยความหวาดหวั่น ท่ามกลางความเงียบเขาได้ยินเสียงนกแสกร้องชวนให้ขนคอลุกชัน ดวงตาคมกริบมองความมืดมิดรอบตัวอย่างหวาดผวา ถึงแม้สติจะยังไม่กลับมาเต็มร้อย แต่ชวินทร์ก็รู้สึกได้ว่าหัวใจเขาเต้นแรงจนแทบทะลุออกมาจากอกและดูท่าว่าจะไม่ยอมสงบลงง่ายๆ

ให้ตายเถอะ...

ชายหนุ่มยกมือลูบหน้าของตัวเองแรงๆ ก่อนจะพบว่ามันเย็นเฉียบ... นี่อาจจะความฝันที่น่ากลัวที่สุดเท่าที่เขาเคยเจอมา ทุกอย่างดูเหมือนจริง เขาสัมผัสได้ถึงเสียงกรีดร้องและกลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งอย่างชัดเจนราวกับว่ามันอยู่ใกล้เพียงปลายจมูก และจนถึงตอนนี้ก็ยังตามมาหลอกหลอนอยู่ในความรู้สึก แม้อยากจะสลัดมันออกไปจากหัว แต่เลือดสดๆ ที่หยดลงมาจากเตียงผ้าตัดก่อนจะไหลมากองรวมกันอยู่ตรงปลายเท้าก็ยังติดตามและทำให้เขานึกทบทวนความฝันของตัวเองได้ไม่ยาก

ในโลกที่เสมือนจริงราวกับเขาได้เข้าไปนั่งเป็นหนึ่งในผู้ชมการ 'เซ็อด'

แบบสดๆ ซวินทร์มองเห็นแผ่นหลังของใครบางคนที่คุ้นตา... นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาฝันถึงอะไรแบบนี้ แต่มันเป็นครั้งแรกที่ทุกอย่างชัดเจนราวกับเจ้าของแผ่นหลังนั้นกำลังใช้น้ำเสียงทุ้มนุ่มพูดอยู่กับเขาจริงๆ คมมีดกรีดลึกลงบนผิวเนื้อของเขาจริงๆ จนต้องหลับตาลงอีกครั้งเพื่อตั้งสติและปลอบตัวเองว่ามันเป็นแค่ความฝัน แต่โชคร้ายที่ทุกอย่างยังคงติดตรึงจนเขารู้สึกเหมือนได้ยืมเจ้าของเสียงนั้นเอ่ยกระซิบขึ้นมาอีกครั้ง...

...แล้วคุณกับผมจะได้อยู่ด้วยกันตลอดไป...

...หัวใจของคุณจะอยู่ในกำมือผมตลอดไป...

...ตลอดไป...

"วิน...?"

"...!!!..."

เจ้าของชื่อสะดุ้งอีกครั้งเมื่อได้ยินเสียงเรียก หัวใจเขาเต้นแรงราวกับถูกกระชากออกมาจากความฝัน ซวินทร์หันมองไปทางต้นเสียงด้วยความหวาดหวั่น ท่ามกลางหมอกควันของความหวาดผวาก็ยังไม่จางหายไป แววมืดมกริบคั่นนั้นดูคล้ายสัตว์นักล่าที่จ้องกลับมาท่ามกลางความมืด แต่เมื่อถูกดึงตัวเข้าสู่อ้อมกอด ไอลูนที่คุ้นเคยก็ทำให้จังหวะการเต้นของหัวใจสงบลงได้อย่างน่าประหลาดโดยที่เขาเองก็ไม่ว่าทำไมเหมือนกัน...

"ฝันร้ายหรือ"

ฝ่ายนั้นกระซิบด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ ริมฝีปากและหลังกหนูทำให้ลมหายใจของซวินทร์ติดขัด การคุกคามของคนที่ไม่โตกว่าทำให้ภาพจำของความฝันอันน่าสยดสยองถูกลบเลือนได้ไม่ยาก

แต่เขารู้ดี...

ในเวลานี้ของวันพรุ่งนี้... ความฝันนี้ไม่เคยหายไป

ซวินทร์พยักหน้ารับก่อนจะขมวดคิ้วเข้าหากัน ช่วงเวลาที่แผ่นหลังเปลือยเปล่าแนบชิดอยู่กับอกกว้าง เขาฟังเสียงของหัวใจที่ตั้งสละท่อนอยู่ในความเงิบ กลิ่นอายของความฝันยังคงตกค้างทำให้เขื่อนึกขึ้นมาว่าผู้ชายคนนี้มีหัวใจหรือเปล่านะ? ทุกอย่างที่ได้แสดงออกมานั้นคือความรู้สึกของ

คุณจริงๆ หรือเปล่า...?

"เครียดเรื่องงานอีกแล้วหรือไง?"

หลังจบประโยคนั้นชวินทร์ก็หลับตาลงโดยที่ไม่ตอบอะไร เขาปิดความรู้สึกลับสนและวุ่นวายใจออกไปจากหัว ปล่อยให้ความเจ็บบลดอยตัวอย่างอ้อยอิ่งก่อนจะลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง

"ผมว่าบ้านหลังนี้มีอะไรแปลกๆ" เขาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ชวินทร์เล่าถึงความฝันของตัวเองโดยที่ใบหน้าหล่อเหลาของฝ่ายนั้นก็ยังคงเรียบเฉยแต่ไม่ออกเลยว่าเป็นแนวตาสีดำสนิทคุณนั้น 'หมอปิซญู' กำลังคิดอะไรอยู่กันแน่...

"ทุกครั้งที่มาอนค้ำงที่นี่... ผมจะฝันถึงเรื่องเดิมตลอด" ชายหนุ่มเล่าต่อแม้รู้ว่าทุกอย่างอาจจะออกมาในอีกรอบเดิม ความฝันเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดคอยรบกวนทุกครั้งที่มาอนค้ำงบ้านหลังนี้ แต่หมอปิซญูกลับมองว่ามันไม่สลักสำคัญอะไรมากนัก

"ไร้สาระ..."

นั่นแหละคือคำตอบจากเจ้าของบ้าน...

ชายหนุ่มถอนหายใจอีกครั้ง คนที่ใช้ชีวิตอยู่กับความตายอย่างหมอปิซญูอาจไม่เชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ แน่แน่นอนว่าเมื่อก่อนชวินทร์ก็เคยคิดอย่างนั้นจนกระทั่งวันที่เขาได้กลิ่นของความตายเป็นครั้งแรก มันมาพร้อมกับสัมผัสเย็นยะเยือกจากสิ่งที่มองไม่เห็น เขารับรู้ถึงการมีอยู่ของมันมาโดยตลอดและหาทางพิสูจน์ว่าไม่ได้คิดไปเอง ชวินทร์แทบไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเพราะมักจะถูกมองว่าเป็นพวกมกมาย

แต่ก็นั่นแหละ... เขามักจะมีสัมผัสพิเศษแบบแปลกๆ กับทุกสถานที่ที่เคยมีคนตายอยู่เสมอ

สบตากันอีกครั้ง ใบหน้าเรียบเฉยของฝ่ายนั้นก็ทำให้ชวินทร์ลอบถอนหายใจ ตะกอนขุ่นข้นที่อยู่ในก้นบึ้งฟุ้งกระจาย เพราะถ้าเขาเล่าความฝันของตัวเองเมื่อไหร่ หมอปิซญูก็มักจะบอกว่ามันเป็นผลจากการทำงานหนัก แต่ชายหนุ่มรู้ว่ามันไม่ใช่เพียงแค่นั้น ยิ่งนานวันความฝันเหล่านั้นก็ยิ่งแจ่มชัดเหมือนเคยเกิดขึ้นจริงมากขึ้นทุกที...

นั่นแหละคือสิ่งที่เขากลัว...

กลัวว่ามันจะเกิดขึ้นจริงโดยที่ตำรวจอย่างเขาได้แต่ยืนฟังเสียงกรีดร้องขอความช่วยเหลืออยู่ในความฝัน...

"นอนเถอะ... มันไม่มีอะไร"

ชวินทร์ขยับตัวหลังจากได้ยินประโยคนั้น เขาเปลือยแสดงสีหน้าไม่สบอารมณ์แม้จะมั่นใจว่ามีสิทธิ์โกรธเคืองบ้างหรือเปล่า เพราะอันที่จริงเขาก็ไม่ได้เป็นอะไรกันเลยทีเดียว ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับหมอปิซนุย์กำลังอยู่ระหว่างคุณอนากับคนรู้จัก เราไม่ได้รักกัน และอาจจะมีแค่เขาด้วยซ้ำที่รู้สึกชอบพออยู่ฝ่ายเดียว

"วิน..." เพราะการแสดงออกเหมือนไม่พอใจทำให้หมอปิซนุย์เรียกชื่อเขาด้วยน้ำเสียงกดดัน คราวนี้ชายหนุ่มหันกลับไปสบตากับคนตรงหน้า แววดตาของหมอปิซนุย์ยังเป็นแววดตาของนักล่าเหมือนกับวันแรกที่ได้รู้จัก คล้ายกับมีแรงดึงดูดมหาศาลอยู่ในนั้น สีดำสนธิของมันราวกับความมืดมิดของรัตติกาลที่พร้อมจะกลืนกินทุกอย่างรวมถึงความรู้สึกของเขาด้วย

"เบือนหน้าหนีแบบนี้มันไม่รักเลยนะเด็กดี..."

ให้ตายเถอะ...

ประโยคนั้นทำให้ลมหายใจของชวินทร์ติดขัด จะทำให้เขาตกลงไปในหลุมพรางของความมืดมิดอีกเท่าไรกัน เท่านั้นที่รู้สึกเหมือนจะหาทางออกไม่เจออยู่แล้ว

"ผมกำลังจะนอนอย่างที่คุณบอก" ชายหนุ่มกระซิบ ร่างสูงสมส่วนถูกผลักดันไปนอนราบ ก่อนคนตัวโตกว่าจะตามลงมาทาบทับ จู๋ ภายในก็รู้สึกร้อนว้าวขึ้นมาอย่างน่าประหลาด ทุกครั้งที่ปลายนิ้วแตะตามแนวกระดูกสันหลังก็คล้ายกับว่าลมหายใจถูกหยุดชะงัก กล้ามเนื้อหน้าท้องเกร็งแน่นรอรับสัมผัสที่เคยคุ้นกันเป็นอย่างดี...

"แต่ท่าทางดูเหมือนจะนอนไม่หลับเลยนะ"

คนเป็นหมอลึกคิ้วถาม มือใหญ่ลือกลายคางของชวินทร์เอาไว้นั่นหนา แววดตามกริบพราวระยับอยู่ท่ามกลางความมืด หัวใจของเขา

ตื่นแรงขึ้นเมื่อสัญญาตมูณร้องบอกว่าผู้ชายคนนี้อันตราย

...แต่บางครั้งความหวาดกลัวก็กลับกลายเป็นแรงดึงดูดได้อย่างไม่น่าให้ือภัย เพราะนับตั้งแต่วินาทีแรกที่สบตากับอีกฝ่าย เขาก็ปล่อยให้ความรู้สึกนำทางไปอย่างที่เราจะเป็น

"หี..."

ชวินทร์หัวเราะเสียงต่ำ นึกสมเพศตัวเองที่หลงระเริงไปกับความเร้าร้อนของคนตรงหน้า เพียงแค่ถูกจ้องมองด้วยแววตาคู่นั้นร่างกายก็สั่นสะท้าน ความรู้สึกพลุ่งพล่านราวกับโดนไฟเผา เขาปล่อยให้หือซึมเยี้ยวได้ฝังลึกลงบนผิวกายร้อนผ่าว ก่อนมือใหญ่จะจับขาเรียวแยกออกได้อย่างง่ายดาย พร้อมกับจังหวะการเต้นของหัวใจที่รุนแรงมากขึ้นทุกที

"อยากให้ผมก่ล่อมคุณอีกรอบใหม่?" น้ำเสียงทุ้มต่ำคล้ายกับจะหลก่ล่อให้มัวเมาไปกับรสสัมผัส

"....."

ชวินทร์กระซิบคำตอบกับริมฝีปากบาง เขาอ่อนลมหายใจอีกรั้งปล่อยให้ความแข็งแรงและดุันแทรกตัวผ่านเข้ามา ช่องทางจ้ำขึ้นที่ยังคงบวมซ้ำทำเอาชายหนุ่มถึงกับนัวหน้า เสียงร้องครางเล็ดลอดออกมาจากในลำคอแห่งผาก กล้ามเนื้อกระดูกเกร็งทุกครั้งทีหมอพิชญ์ย้ายกายเข้าหาอย่างป็นจังหวะ อารมณ์ดิบถูกจุดกระซากเสียงจนแทบคลั่ง ความรู้สึกเสียดเสี้ยวเล่นปลานขึ้นมาตั้งแต่ปลายเท้า ก่อนจะปีบรัดอย่างรุนแรงจนได้ยินเสียงปีศาจคำรามต่ำ

"อา..."

ชวินทร์ปรือตาขึ้นมองคนตรงหน้าอีกรั้ง หอบหายใจอย่างหนักหน่วง ก่อนจะยกมือขึ้นประคองใบหน้าหล่จัด มองแววตาที่เต็มไปด้วยความปรารถนา พลังคิดว่าหากสถานะความสัมพันธ์ของเราชัดเจนมากกว่าความฝันที่เต็มไปด้วยเลือดเหล่านั้ก็คงจะดี...

ติก ติก ติก!!

เสียงฝีเท้าดังก้องไปทั่วบริเวณโถงทางเดิน ท่าทางรีบร้อนของ นายตำรวจหนุ่มทำให้ไม่มีใครกล้าเอ่ยปากทัก จนกระทั่งถึงภาคิวนิเทศศาสตร์ ช่วงขากยาวจึงหยุดชะงักเมื่อเห็นคนที่ยืนรออยู่ก่อนหน้า ชวินทร์หยุดหอบหายใจเล็กน้อยก่อนจะเดินเข้าไปหาผู้กองธันท์ ฝ่ายนั้นหันมายกคิ้วให้ด้วยสีหน้าที่ดูอ่อนล้า ขอบตาคิ้วเหมือนคนนอนมาทั้งคืน

"สวัสดิ์คะพี่วิน" เจ้าหน้าที่สาวจากหน่วยพิสูจน์หลักฐานทักทายเขาเป็นคนแรก

"สวัสดิ์ครับ" ชวินทร์พยักหน้ารับก่อนจะได้รับรอยยิ้มผ่องๆ กลับมา ตามปรามองเพื่อนร่วมงานที่กลายมาเป็นเพื่อนสนิทในช่วงระยะเวลาสั้นๆ ความจริงแล้วชวินทร์เพิ่งจะได้รับคำสั่งย้ายมาประจำการที่ สน. เดียวกับ ธันท์เมื่อหกเดือนก่อน เขาถูกรับน้องด้วยคดีภรรยาฆ่าสามีเพื่อเอาเงินประกันไปใช้หนี้พนัน และหลังจากได้ร่วมคดีคลายคดีนั้นด้วยกัน ความคุ้นเคยรวมไปถึงลักษณะนิสัยที่เข้ากันได้ดีก็ทำให้พวกเขากลายเป็นเพื่อนสนิทกันมาจนถึงวันนี้

"ขอโทษที่โทรตามทั้งที่ไม่ใช่เวรนาย" ธันท์ยกมืออวดขมับ สีหน้าของทั้งสองคนทำให้ชวินทร์รู้ว่าพวกเขาเจองานหิน ดูท่าคดีนี้คงจะปวดหัวน่าดู...

"เจอหลักฐานอะไรในที่เกิดเหตุบ้าง?" ชวินทร์มองคนที่ทำให้เขาต้องบึ่งรถกลับมาจากพัทยา อย่างที่ธันท์บอกนั่นแหละว่าวันนี้ไม่ใช่เวรเขา แต่ก็ช่วยไม่ได้เพราะเจ้าหน้าที่อีกคนที่ควรจะอยู่ทำหน้าที่นี้ดันลาพักร้อนพอดีที่เหลือก็มีแต่ตำรวจหญิงขอรบทำงานนั่งโต๊ะมากกว่า

ผู้กองธันท์กับเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานหันไปสบตากัน ถึงตรงนี้นายตำรวจหนุ่มท่าทางขี้เล่นก็มีสีหน้าเครียดเข้มงวดยิ่งขึ้นมาอีกครั้งพร้อมกับถอนหายใจ

"นอกจากเทปขาวที่คนร้ายใช้มัดข้อมือและข้อเท้าของเหยื่อ เราก็ไม่เจออะไรอีกเลย"

"ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ สภาพภายในห้องพักที่พบศพเรียบร้อยดี เหมือน

เจ้าตัวแค้นนอนหลับไปเฉยๆ"

"ถ้าเราไม่เจอรอยแผลที่เหมือนกับคดีเมื่อสองปีที่แล้วนะนะ..."

คราวนี้ชวินทร์เป็นฝ่ายขมวดคิ้วบ้าง

ดวงตาคมกริบมองเพื่อนสนิทและเพื่อนร่วมงาน ถ้าถนัดหมายถึงคดีที่นักศึกษาแพทย์สองคนถูกฆ่าควักหัวใจ ก่อนคนร้ายจะแทนที่ตำแหน่งนั้น ด้วยดอกกุหลาบสีแดงสดแล้วเย็บแผลพร้อมกับทำความสะอาดรอยเลือดอย่างหมัดจดและหนีไปโดยไม่ทิ้งหลักฐานอะไรเอาไว้ให้ดูต่างหน้า นั่นก็หมายความว่าพวกเขากำลังจะเผชิญหน้ากับปีศาจร้ายที่ปรากฏกายขึ้นมาอีกครั้ง...

ให้ตายสิ!

สัญญาชวินทร์ตรวจสอบของชวินทร์ตื่นตัว อะดรีนาลินของเขาพุ่งพล่าน สองคดีที่แล้วยังไม่พบหลักฐานมากพอที่จะจับตัวคนร้ายได้เลยด้วยซ้ำ กลายเป็นคดีสะเทือนขวัญและทำให้สังคมตั้งคำถามว่าพวกตำรวจทำอะไรอยู่ ถึงปล่อยให้ฆาตกรที่ฆาตกรรมได้อย่างวิปริตโหดเหี้ยมลอยนวลมาจนถึงทุกวันนี้

"กล้องวงจรปิดล่ะ?" เขาถาม คาดหวังว่ามันอาจจะช่วยจับภาพของคนร้ายเอาไว้ได้แม้เพียงเสี้ยววินาที แต่หลังจากเห็นธนัทกับเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานสบตากันแล้วความหวังของเขาก็ไม่ต่างอะไรกับเปลวเทียนที่จุดขึ้นกลางสายฝน

"ฟัง..."

คำตอบที่ได้รับทำให้ผู้กองหนุ่มนี้กอดอกเอาเรื่องเจ้าของหอพักบริเวณมหาวิทยาลัยให้รู้แล้วรู้รอด พวกเขาต่างก็รู้สึกมืดแปดด้านไปตามๆ กัน ไร้ร่องรอยของหลักฐาน คนร้ายเก็บกวาดเศษซากผลงานได้ราวกับเป็นมืออาชีพ...

คิดมาถึงตรงนี้ชวินทร์ก็รู้สึกขนคอลุกขึ้น จากที่เขาเคยอ่านในรายงาน ถ้าไม่ชำนาญจริงๆ แล้วละก็คนร้ายคงไม่สามารถฆ่าคนด้วยวิธีประณีตขนาดนี้...

"เดี๋ยวจะมีการชันสูตร จนกว่าจะรู้ว่าหัวใจของเหยื่อยังอยู่กับตัวหรือเปล่า... บางทีมันอาจจะไม่เป็นเหมือนอย่างที่เราคิดก็ได้" เสียงของผู้กองธนัทพูดเขาออกจากภวังค์ ทันทีที่ได้ยินคำว่าชันสูตร ชื่อของใครบางคน

ก็แวบผ่านเข้ามาในหัวราวกับถูกตั้งโปรแกรมเอาไว้

แน่นอนว่าธนาทศออก เขาจึงทำท่าล้อเลียนอยู่ในที่

"ไม่ใช่หมอมพิชญ์ รายนันมีสอนนักศึกษา"

ชวินทร์ขมวดคิ้วเมื่อฝ่ายนั้นพูดจบ เขาไม่ได้เจอหมอมพิชญ์มาเกือบสัปดาห์ และผู้กองธนทัตที่รู้เห็นเป็นใจกับความสัมพันธ์นี้ดีก็มักจะกวนประสาทกันด้วยเรื่องนี้อยู่เสมอ

"เห็นว่าเป็นคุณหมอรติคะ... อ๊ะ! นั่นไงมาพอดี"

หญิงสาวคนเดียวในกลุ่มขี้มือไปที่ประตูทางเข้า ทั้งสามคนหันไปมองคุณหมอมห่มรุ่งสูงผิวขาวจัด ใบหน้าสะอาดเกลี้ยงเกลา แววดาสุกใสแต่กลับดูเย็นชาอยู่ในที่ วุบหนึ่งชวินทร์เผลอคิดว่าพวกหมอมห่มรุ่งสูงตรศพเป็นแบบนี้กันทุกคนหรือเปล่าล่ะ? แค่เห็นหน้าก็รู้สึกได้ถึงสัมผัสเย็นยะเยือกแล้ว

"สวัสดิ์ครับ เห็นพยาบาลบอกว่ามีตำรวจมารอพบผม พวกคุณจะไปดูการชันสูตรด้วยสินะ" มาถึงหมอรติก็ทักทายพลางเปิดชาร์ตที่หียบติดมือมาด้วย ปล่อยให้เจ้าหน้าที่ทั้งสามนายมองหน้ากันอย่างไม่ทันตั้งตัว ความจริงแล้วธนาทศแค่เอาศพมาส่ง ส่วนชวินทร์ที่ถูกโทรตามก็บึ่งรถมาหานายตำรวจคูหูไม่คิดว่าจะต้องเข้าไปดูการผ่าศพชันสูตร แต่ไหนๆ ก็อุตส่าห์มาถึงที่แล้ว ถ้าพวกเขาปฏิเสธคำชวนของนายแพทย์หนุ่มที่แผ่รังสีเย็นยะเยือกออกมาเป็นระยะก็คงจะไม่ได้เท่าไรหรอก

"เอ่อ... เมย์ขอกลับไปรอที่ สน. ละกันนะคะ"

ในระหว่างที่กำลังตัดสินใจ ผู้หมวดสาวจากฝ่ายพิสูจน์หลักฐานก็ยิ้มแย้มยกมือขอตัวเป็นคนแรก ปล่อยให้ชวินทร์กับธนาทศมองหน้ากัน ความจริงแล้วการชันสูตรศพไม่มีอะไรน่าดูนักหรอก แต่ในฐานะตำรวจพวกเขาอาจจะพบหลักฐานหรือเบาะแสบางอย่างที่คนร้ายทิ้งร่องรอยเอาไว้

ใครบางคนเคยบอกเขาว่าหลักฐานเหล่านี้คือคำให้การจากศพ แต่เพราะคนตายไม่สามารถลุกขึ้นมาพูดเองได้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของแพทย์ชันสูตรศพที่ต้องบอกให้ทุกคนได้รู้ว่าเหยื่อเสียชีวิตยังไง

"แล้วคุณสองคนล่ะครับ? จะเข้าไปไหม?"

ในขณะที่กำลังนึกถึงผู้ชายคนนั้น เสียงของหมอรรถก็ดังซวรินทร์ออกมา จากภวังค์ความคิด เขาสบตากับผู้กองธนัทบอกว่าจะเข้าไป แต่รายนี้กลัวผี (ถึงจะเคยเห็นศพมาเป็นร้อยและบางรายสภาพแยกว่าเหยื่อที่กำลังรอการชันสูตรก็เถอะ) ฝ่ายนั้นกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ มองคุณหมอหนุ่มที่จ้องกลับมาพอดี วุบหนึ่งที่ซวรินทร์รู้สึกว่าเขากำลังถูกประเมินจากคนตรงหน้า แน่ละว่านี่เป็นเรื่องของศักดิ์ศรี เกิดเป็นตำรวจทั้งที จะบอกคนอื่นว่ากลัวผีก็คงไม่เข้าท่า...

"เอาสิ..." ผู้กองหนุ่มเองก็เหมือนจะรู้ตัวว่ากำลังถูกทำ เขายืดตัวขึ้น ทำทางองอาจสมกับเป็นตำรวจจนซวรินทร์เกือบจะหลุดขา เพราะรู้ว่าร่างกายได้โอบหน้ากวนประสาทนั้นนั่นนั่นกำลังต่อสู้กับความหวาดกลัวอย่างสุดชีวิต

"ถ้าอย่างนั้นก็เชิญครับ"

ได้คำตอบแล้วหมอรรถก็ผายมือไปทางห้องชันสูตร ก่อนเจ้าตัวจะเปิดประตูและก้าวฉับๆ เข้าไปด้านใน แอร์เย็นฉ่ำที่พุ่งออกมาและกลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้อเตะจมูกทำให้ตำรวจสองนายมองหน้ากัน ผู้ช่วยที่รออยู่ก่อนแล้ว กำลังจัดเตรียมเครื่องมือบนถาดสแตนเลส ส่วนศพที่อยู่บนเตียงชันสูตรมีผ้าคลุมไว้ ซวรินทร์สุดลมหายใจเข้าปอดลึกก่อนจะเดินเข้าไปในห้อง ตามด้วยผู้กองธนัท จากนั้นประตูที่ปิดลงก็กั้นพวกเขาให้อยู่ในโลกของความตายอย่างสมบูรณ์แบบ...

"เหยื่อเสียชีวิตมาแล้วไม่ต่ำกว่าสิบชั่วโมง ช่วงเวลาที่ถูกฆ่าน่าจะประมาณตีหนึ่งถึงตีสองของวันนี้" รติทวนรายละเอียดขณะแขวนชาร์ตไว้ข้างเตียงชันสูตร ดวงตามกริบมองชื่อที่ถูกเขียนลงบนกระดาษ ก่อนจะสวมถุงมืออย่างคล่องแคล่ว

"นราดล ชัยรัตน์ อายุยี่สิบ นักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ปีสอง มหา'ลัยเราอีกแล้ว... ใครพบศพเป็นคนแรก?"

"เพื่อนสนิท เมื่อเช้าเขาไม่ได้ไปเรียนกายวิภาค" ธนัทเป็นคนตอบเพราะเขาถูกเรียกตัวไปยังที่เกิดเหตุ หมอรรถมองร่างที่นอนอยู่บนเตียงอีกครั้งก่อน

จะสายหัวเบาๆ

"เป็นวิชาที่ไม่มีใครอยากขาด เพราะไม่มีใครอยากกลับมาเรียนคนเดียว"

"ก็คงอย่างนั้น... เพื่อนสนิทบอกว่าเขาไม่เคยขาดเรียน แต่เมื่อเข้ามั้นผิดปกติ ตอนแรกก็คิดว่าคงป่วยจนลุกไม่ไหว แต่โทรหาเท่าไรก็ไม่ยอมรับสายเลยตัดสินใจไปตามที่หอ เคาะประตูอยู่นานก็ไม่ยอมมาเปิดจนต้องไปขอกุญแจสำรองมาจากแม่บ้าน แล้วก็เข้าไปเจอศพนอนสงบอยู่บนเตียง"

รติพยักหน้า ภายในห้องชั้นสุตวรรษียกับบริเวณชวรินทร์รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงของความเศร้าแฝงตัวอยู่ในมวลอากาศ ไม่มีใครอยากพบจุดจบในห้องชั้นสุตวรรษียนอนทอดร่างอยู่บนเตียงเย็นเฉียบรอให้หมอชำแหละเพื่อหาสาเหตุการตาย แต่ตราบใดที่ยังจับตัวคนร้ายไม่ได้ก็ไม่ว่าจะมีเหยื่ออีกกี่รายถูกส่งมายังห้องนี้...

ร่างสูงขยับตัวและถอยห่างออกมาหนึ่งก้าวเพื่อให้หมอรติกับผู้ช่วยทำงาน หลังจากผ้าคลุมถูกเปิดออก ร่างของเด็กหนุ่มผิวขาวจัดจนเกือบซีดก็ปรากฏแก่สายตา ไม่มีร่องรอยของการถูกทุบตี เห็นก็แต่รอยจ้ำบนผิวหนังเพราะร่างกายหยุดส่งเลือดไปหล่อเลี้ยงแขนขาหลังจากที่มีการเสียเลือดอย่างรุนแรง นอกนั้นก็ยังมีแต่รอยแผลผ่าตัดที่ยังคงสดใหม่ ดูเหมือนว่ามันจะเป็นตำหนิเดียวบนเรือนร่าง

ชวรินทร์นั่งมองภาพนั้น ก่อนจะรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ อะไรบางอย่างปลุกให้สัมผัสพิเศษตื่นตัวจนขนคอลุกชัน รวากับว่ามีใครมาหยุดยืนอยู่ด้านหลังและพรักระซิบบอกว่าร่างที่นอนอยู่บนเตียงนั้นถูกฆ่าตายยังไง...

เหยื่อนอนนิ่งอยู่บนเตียง... ขยับตัวไม่ได้...

สิ่งสุดท้ายที่มองเห็นคือมีดผ่าตัดเป็นประกาย...

มันกรีดผ่านชั้นผิวหนังและพังผืดลงไปอย่างประณีต...

ก่อนเลือดจะพุ่งทะลักออกมาเป็นสาย...

ถึงตรงนี้ชวรินทร์ก็เผลอลงันหายใจ สภาพศพของเด็กหนุ่มทำให้เขานึกถึงความฝันในคืนที่ผ่านมา คราบเลือดที่ล้างไม่ออกฝังตัวอยู่ในจิตใต้สำนึกและ

คอยรบกวนเขาทุกครั้งที่มีโอกาส ถึงตอนนี้มันเกิดขึ้นจริงแล้ว... ความฝันของเขาคือเรื่องจริงที่ฉายชัดราวกับเดจาวู มันชัดเจนและน่ากลัวมากขึ้นเรื่อย ๆ

"เป็นอะไร?" ธนัทถามเมื่อเห็นคนข้างตัวดูแปลกไป แอร์ในห้องชั้นสูตรเย็นเจี๊ยบ แต่เม็ดเหงื่อกลับผุดซึมขึ้นบนหน้าผาก ท่าทางแบบนั้นทำเอาเขาขนลุกขนพองไปด้วย เพราะรู้ว่าเพื่อนสนิทคนนี้มีภรรยาและมีสัตว์เลี้ยงกับทุกสถานที่ที่มีคนตายอยู่เสมอ

ได้ยินแล้วชวินทร์ก็กะพริบตา เขาโคลงหัวเล็กน้อยเพื่อเรียกสติก่อนจะยกมือลูบหลังคอเบา ๆ

"เปล่า... แค่รู้สึกเหมือนมีใครมาหายใจรดต้นคอ"

จบประโยคนั้นนายตำรวจหนุ่มหุ่นล่ำก็ทำหน้าสยองพลางกวาดสายตาดูไปรอบห้อง "รู้ไหม... เวลาไปไหนมาไหนด้วยกันทีไร นายทำให้ฉันรู้สึกเหมือนมีคนอื่นอยู่กับเราทุกที"

ชวินทร์หัวเราะเสียงต่ำ แน่แน่นอนว่าคนอื่นที่ธนัทพูดถึงไม่ใช่หมอรรถกับผู้ช่วยแน่ ๆ

ดวงตาคมกริบมองคุณหมอมุมกับผู้ช่วยทำงานด้วยกันอย่างมืออาชีพ เขาถอนหายใจพลางคิดว่าถ้าสื่อสารกับคนตายได้ก็คงจะดี จะได้ไม่ต้องมานั่งคุยกันผ่านทางซอกศพให้รู้สึกกระอักกระอ่วนใจอย่างนี้

"เดี๋ยวผมจะเริ่มผ่า ถ้าพวกคุณไม่ไหว อ่างล้างมืออยู่ทางนั้นนะครับ"

ประโยคที่เล่นที่จริงของแพทย์ชันสูตรศพไม่ได้ช่วยลดความตึงเครียดของบรรยากาศ หลังจากตรวจร่างกายภายนอกเสร็จแล้วก็ถึงเวลาผ่าร่างนศพ. นรชาติ ชัยรัตน์เพื่อดูความผิดปกติของเนื้อเยื่อและอวัยวะภายในท่ามกลางแสงไฟสว่างจ้า ชวินทร์มองเห็นมีดผ่าตัดส่องประกายวาววับอยู่ในมือหมอ ความคมของมันทำให้เขานึกถึงฝันร้ายของตัวเองอีกครั้ง...

จะเป็นยังไงนะ...

ถ้าผมกรีดมีดผ่าตัดเล่มนี้ลงบนผิวสวย ๆ ของคุณในตอนที่คุณยังมีชีวิตอยู่...

เสียงกระซิบที่ตั้งก้องอยู่ในโสตประสาททำเอาเขาตัวสั่น มีดผ่าตัดในมือของหมอรรถิกรี่ตกลงบนผิวหนังด้วยความแม่นยำ ตัดผ่านพังผืดชั้นนอกและกล้ามเนื้อโดยไม่ลังเล รอยมีดพาดยาวจากช่วงคอลงไปถึงกระดูกหัวหน่าว เผยให้เห็นอวัยวะภายใน เลือดซึมออกจากปากแผลเป็นภาพที่ไม่ดูนั้ก แต่ชวินทร์กลับไม่สามารถจะสายตาได้...

ถ้ามีดผ่าตัดเล่มนี้กรี่ตกลงบนผิวหนังในตอนที่ยังมีชีวิตอยู่...

เขาไม่อยากรู้ว่ามันจะเจ็บปวดแค่ไหน...

ชวินทร์ลั่นหายใจในขณะที่ผู้กองฉันทหน้าขีด หมอรรถิกรี่กับผู้ช่วยทำความสะอาดคราบเลือดก่อนจะใช้เครื่องมือถ่างปากแผล คราวนี้พวกเขามองเห็นชัดว่ามีอะไรหายไป มองเห็นของขวัญชิ้นสุดท้ายจากคนร้าย กุหลาบแดงเปื้อนเลือดถูกวางไว้แทนตำแหน่งของหัวใจราวกับว่านี่คือหัวใจอ้ายจากมัน

"คุณพร้อมที่จะเล่นเกมหรือยัง...?"

คำถามของหมอรรถิกรี่ทำให้ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้ออบอวลอยู่ในอากาศ ทั้งสามคนมองหน้ากันโดยไม่มีใครพูดอะไร แต่แน่นอนพวกเขาารู้ดีว่านับตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป เกมเล่นซ่อนหาที่ยังไม่จบจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)